

Novodobý Ikarus

Letěl jsem v tom snu s roztaženými rukama, naprosto volný a svobodný. Zalykal jsem se větrem. Věděl jsem, že tohle prožívají jen ptáci. Svět tam hluboko dole byl najednou malý a nicotný. Koukal jsem na něj úplně jinými očima.

Dnes létáme v letadlech. Ať je to boeing, malé jednomotorové letadlo, nebo vrtulník, náš let se vždy omezuje jen na pohled z okýnka, jakkoliv je to hezké a zajímavé.

Na svůj dětský let jsem myslel i jednoho říjnového rána, kdy jsme se proplétali přečpanou dálnicí D1. Někde na Vysočině mě čeká nová premiéra, dnes poletím. Zase poletím, jako tenkrát. Žádný pohled z okýnka letadla. Odpoutám se od země a roztáhnu ruce. Zase se budu zalykat větrem.

Průvodcem mi bude paraglidingový pilot Karel Vejchodský, mezi piloty jednoduše Charlie. Má toho už za sebou s padákem docela dost. Plachtil v kazašské stepi i v brazilském vnitrozemí. Vzlétl z venezuelské stolové hory. Dobře zná divokou termiku Alp, viděl z ptáčích perspektiv rumunskou divočinu.

Letos v létě vytvořil nový evropský rekord v délce přeletu na paraglidingovém kluzáku.

A já můžu jen tíše doufat, že dnes společně nevytvoříme světový rekord v tandemovém utlučení se o rodnou hroudu po volném pádu z výšky několika stovek metrů.

První let

K tomu, aby člověku narostla křídla, stačí málo. Vlastně jen touha zkusit nějakou opravdu pořádnou šilenost. Přesně to se před deseti lety Karlu Vejchodskému stalo. V časopise tenkrát viděl inzerát na školu paraglidingu – a zkusil to.

„Před prvním startem jsem měl trochu obavu, nevěděl jsem, co mě přesně čeká,“ vzpomíná dnes s úsměvem. „Člověk do té doby chodí po zemi, najednou se od ní má odlepit a letět. Z toho jsem měl trochu respekt, takový trochu strach, že nevím, co se tam nahoře bude dít. Jestli něco nezvoří a nespadnu dolů, jestli se mi nezamota

Naposledy jsem letěl, když mi bylo pět.

Je zvláštní, že si z toho období nepamatuji nic jiného, jen ten let.

Dětská fantazie někdy realitu mnohonásobně převyšuje. Intenzitou a opravdovostí.

padák. Pak je člověk ve vzduchu, ani neví jak. Letí. Má najednou pocit bezpečí, necítí vůbec žádnou závrať, jenom si užívá pohyb vzduchem. To, co prožíval ve snech, se stává skutečností. Původně jsem si myslel, že to bude jenom taková chvilková záležitost. Že se vyblbnu a užiju si. Jenže mě to neskutečně chytilo, v podstatě to změnilo můj osobní i profesní život.“

Karel Vejchodský si koupil použitý padák, udělal si pilotní průkaz a začal létat s partou podobných bláznů z Brna. Otrkal se. Pocho-

Měl jsem trochu respekt z toho, co se nahoře bude dít. Jestli něco nezvoří a nespadnu dolů. Nezamotá se mi padák?

pil, že nejde jen o to, aby odstartoval z kopce a za pět minut byl dole. V tomto sportu, na rozdíl od parašutismu, jde o něco jiného: vydržet ve vzduchu co nejdéle, kroužit ve stoupavých proudech, letět někde na přelet, podívat se na nová místa. Charlie začal s kamarády jezdit na výlety do slovinských a italských Alp, tam se seznámili s pořádnou termikou. Právě v Alpách zjistil, že člověk s padákem se může podívat na místa, kam by se jinak nedostal, možná jen jako zkušený horolezec.

Pro namachrované čípky ve vzduchu místo není. „Kdyby si to chtěl někdo zkusit bez jakýchkoliv znalostí, hrozí mu relativně velké nebezpečí,“ varuje Charlie. „Přelétání existují určité základní principy, které člověk nesmí porušit, musí o nich vědět. Ty se naučí ve škole paraglidingu, instruktor ho seznámí se základy ovládnutí tak, aby byl schopen přijít na kopec, sám vyhodnotit situaci a odstartovat. Když člověk kurz vynechá, hodně často končí jeho dobrodružství zbytečným úrazem. Paragliding je letecký sport. Ve vzduchu nemůžeš zabrzdit u krajnice a vystoupit. Odstartovat můžeš, přistát musíš.“

Evropský rekord

Letos na konci července vytvořil Karel Vejchodský nový evropský rekord: nejdéle přelet na paraglidingovém kluzáku na našem kontinentu. Startoval z Velké Bíteše a po necelých osmi hodinách přistál před Norimberkem. Na padáku tak uletěl 335 kilometrů, tři roky starý francouzský rekord překonal o 27 kilometrů.

„Jsem hrozně šťastný, že se mi to povedlo,“ usmívá se. „Dokázal jsem, že i naše republika, přestože nemáme vysoké hory, je pro dlouhé lety vhodná.“

Asi to není jen tak, uletět na padáku několik set kilometrů. To už musí mít člověk pořádné znalosti počasí a tvorby stoupavých proudů.

„Je to vlastně taková šachová partie s přírodou,“ říká Charlie. „Člověk se pořád snaží nacházet stoupavé proudy, hledá místa, kde se můžou zrovna tvořit. Stoupavý proud pocítím, až když na něj naletím. Předtím ho musím analyzovat spíše očima. Musím sledovat, co se děje v ovzduší kolem. Jak se tvoří mraky, kde je jaký kus země nasvícený, kde jak vidím stočený kouř, jak letí ptáci. Podle takových indicií se dá předpokládat, že tam v tu chvíli stoupavý proud bude. Ale fyzicky ho opravdu pocítím teprve“

